

Идеха новини. От Търнов? От Днач? От Константиновград? От Солун? Царят даде нетърпеливо знак. Но-скоро да спуснат моста и да пуснат гончията без много разпити. Дали не носеше вест от близките му, дали не бяха здрави децата му... Севастът лично изтича надолу, провери книгата на гончията, прибра оръжието му. Книгата бяха в ред. Пропускът бе истински: дебела хартия, изпъстрена с царски печати, връз която бе изрисувано крило с огнен цвят.

Пратеникът идеше от юг. Вейводата на Адриановград пращаше вест.

Иоан Асен нетърпеливо разкъса шнурете на свитъка. Ръката му бе неспокойна. И той сам не знаеше откъде го гнети тази странна тревога. Севастократорът Александър отправи към него остър взор. След това приближи към брата си в видимо възмущение.

Какво имаше в този свитък, та царят бе станал тъй страшно бледен?

Защо очите му бягаха по редовете с толкова чудна бързина, а зъбите му бяха стиснали тъй яко, до кръв, долната устна?

Бунт ли бе избягнал някъде, ромейски интриги ли бяха заплели нови крамоли, болест ли бе пламнала из някоя област?

Изведнъж Александър видя най-невероятното нещо.

Асен, ~~кр~~ кривият, сдържаният, бе смачкал в гневен порив свитъка и го бе хвърлил на земята. След това бе минал край него, сякаш без да го види. Очите му блестяха в необуздан яд, ноздрите му тръпнеха побледнели. Той улови туниката си, сякаш искаше да я разкъса, след това изтича нагоре по тясната каменна стълба, към площадката на главната бойница. Каточели въдухтв не му стигаше.

Всички се изгледаха изтръпнали. Смутени. Поразени.

Какво се бе случило?

Александър полека се наведе, взе смаквания свитък несмело, сякаш се декосваше до змия. Какво криеше в себе си този пергамент, какво можеше да крие, за да накара най-добрия, най-тихия и мъдро мъж да избухне в такъв страшен изблик на ярост?

Севастократорът разгърна посланието, натисна го връз коляното си